

Ved Ændringsforslaget Nr. 17 er det foreslaaet, at private Jærnbaneselskaber skulle ligestilles med Stat og Kommuner i Henseende til at unddrages Lovforslaget, hvilket i Praksis vilde sige, at de ikke bleve undergivne nogen Kontrol af Arbejdsraadet. Man har herved henvist til, at de private Jærnbaneselskaber ville kunne arrangere sig Statutter for Forsikring af deres Arbejdere, som blev stadfæstede gennem Indenrigsministeriet, og at dermed det offentliges Interesse var tilstrækkelig varetagen. Jeg kan for saa vidt indrømme, at man kunde gaa til en saadan Bestemmelse for private Jærnbaner, men jeg mener ikke, at man bør gøre det, fordi man jo saa i og for sig ikke kunde vægre sig ved at aabne samme Adgang for enhver privat Institution, som vil underkaste sig en lignende Kontrol fra Ministeriets Side. Og jeg ser heller ikke, at den Kontrol, som de private Jærnbaner underkaste sig gennem Arbejdsraadet, kan være af nogen trykkende Natur. Jeg tror ogsaa, at Ministeriet vilde være varlig med at sanktionere Bestemmelser om Forsikring for private Jærnbanners Folk, naar man skulde sikre sig til alle Sider, at Arbejderne blev fuldt saa godt betryggede i deres Erstatningskrav som gennem dette Lovforslag.

Jeg forstod ikke ret, om den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ønskede Ændringsforslaget Nr. 18 betragtet som en ren Redaktionsændring, som altsaa gaaende ud paa at stryge det Udtryk „Krav“, som findes i den tilsvarende Bestemmelse i Lovforslaget. For saa vidt maa jeg allerede af den Grund i Henhold til, hvad jeg har bemærket, tillade mig at fraraade dets Vedtagelse, men jeg vil desuden gøre opmærksom paa, at saaledes som Ændringsforslaget er formet, siger det sikkert mere, end de ærede Forslagsstillere have ment, idet det udtaler, at det kun staar Arbejdsgiverne frit for at forsikre deres Risiko, naar det sker hos en i Henhold til § 9 godkendt Forsikringsinstitution. Jeg tror dog ikke, man vilde kunne gaa saa vidt overhovedet at forbyde Arbejdsgiverne at forsikre deres Forpligtelser hos andre end anerkendte Selskaber. Hvis de ikke have Lyst til at gaa til et anerkendt Forsikringselskab, kunne de gaa til et andet, det bliver deres egen Sag, men det er altsaa virkelig det, Forslagsstillerne have sagt; for saa vidt Arbejdsgiverne ville have den Virkning, Lovforslaget medfører med Hensyn til Forsikring af Risikoen, saa ere de nødt til at gaa til et anerkendt Selskab.

Saa have de ærede Forslagsstillere under Nr. 19 foreslaaet, at der gives Arbejderne i de forskellige Faggrupper Adgang til at tegne Forsikring for sig og efterladte mod Følgerne af Ulykkestilfælde, mod samme Præmie, som tilstaaes Arbejdsgiverne i de forskellige Faggrupper. Jeg tror, det er ganske umuligt at komme til en saadan Ordning. Jeg skal med Hensyn hertil pege paa, at det vil være en ret naturlig Følge af dette Lovforslags Gennemførelse, at der dannes sig gensidige Forsikringselskaber, og disse kan man dog ikke paalægge nogen Forpligtelse til at tegne Forsikring for Arbejdere, der ikke optages som gensidig forpligtede Medlemmer af dette Selskab. Dernæst er der jo ogsaa det at bemærke, at den Præmie, som vedkommende Forsikringselskab vil paalægge dets Interessenter, kan blive forskellig efter Hensyn til, hvilke Sikkerhedsmidler der er blevet anvendt mod Ulykkestilfælde i vedkommende Virksomhed. Er vedkommende Arbejdsgiver i saa Henseende meget forsigtig og har anvendt meget for at sikre sine Arbejdere, vil Præmien blive saa meget lavere, og der er i og for sig ingen Grund til at lade Arbejderne nyde godt af den nedsatte Præmie, der da vil blive tilstaaet ham. Omvendt bliver paagældende Arbejder nødt til at svare en forholdsvis højere Præmie, for saa vidt han er i Tjeneste hos en Arbejdsgiver, der har gjort forholdsvis lidt for at sikre sine Arbejdere. Dertil kommer, at Arbejdsgiverne altid ville tegne kollektiv Forsikring for Arbejderne, mens Arbejderne selv kun kunne tegne individuel Forsikring, noget, som vil vanskeliggøre dette Forholds Ordning i høj Grad. Jeg tror derfor ikke, der er nogen Grund til at komme ind paa Spørgsmaalet om en Ordning i saa Henseende.

Saa tror jeg endelig kun at have tilbage at udtale mig om Forslaget under Nr. 25, der gaar ud paa at henvise Indenrigsministeriet ved Valget af de paagældende Medlemmer af Arbejdsraadet til at søge en Udtalelse hos dertil egnede Arbejdsgiverorganisationer, ja for saa vidt jeg forstaar Ændringsforslaget ret, gaar det endogsaa ud paa, at dertil egnede Arbejdsgiverorganisationer skulle vælge de paagældende Medlemmer af Raadet. Jeg skal hertil sige, at det er en Selvfølge, at Indenrigsministeriet til enhver Tid vil søge Raad hos dertil egnede Organisationer, men det kunde dog være, at disse Arbejdsgiverorganisationer ikke vilde være egnede til at vælge. Det er jo vel bekendt — der foreligger offentlige Udtalelser om det —